"Не будуть же кликати
достойним глупця, а на обманця
не скажуть шляхетний".
Ісая, 32.5

Є друзі. А є недруги лукаві.
Останню крихту перші віддадуть,
І місце звільнять на Говерлі слави,
І вирушать з тобою в довгу путь.
Поділяться усім, що є в оселі,
Розсиплять сміх на вишитий рушник,
Щоби дзвеніли співанки веселі
І Дух добра пресвітлого не зник.
Як заболить душа і мозок сушить
Огиддя глупоти й брудних розмов,
То ті, хто друзі, хоч пораду слушну
Дадуть таким, щоб не скипала кров.

А недруги воліють радше вмерти,
Ніж бачити, що є хтось краще них.
В підступних вчинках вперто... вперто... вперто
Торують шлях до справ своїх лихих.
Вони облесні, як руда лисиця,
Лише б слабкий твій вивідати стан.
Блаженний вид на їх потворних лицях,
А що слова — то прикладай до ран.
Та лиш зачують ніздрями про жертву,
Умить учинять грандіозний крик.
О, їм не бракне сил, аби зажерти
Того, хто мислити за іншим стилем звик!

Колись, як Юда, лиходій мерзенний,
Що був з Христом і побратим і друг,
Дав душу підкоритися екземі

Гріховності й до всіх чеснот оглух,
Також бували недруги лукаві.
І за життя їм не знайти числа.
Та суть одна: загинули в неславі,
Як Скоріот, тавром покритий зла.